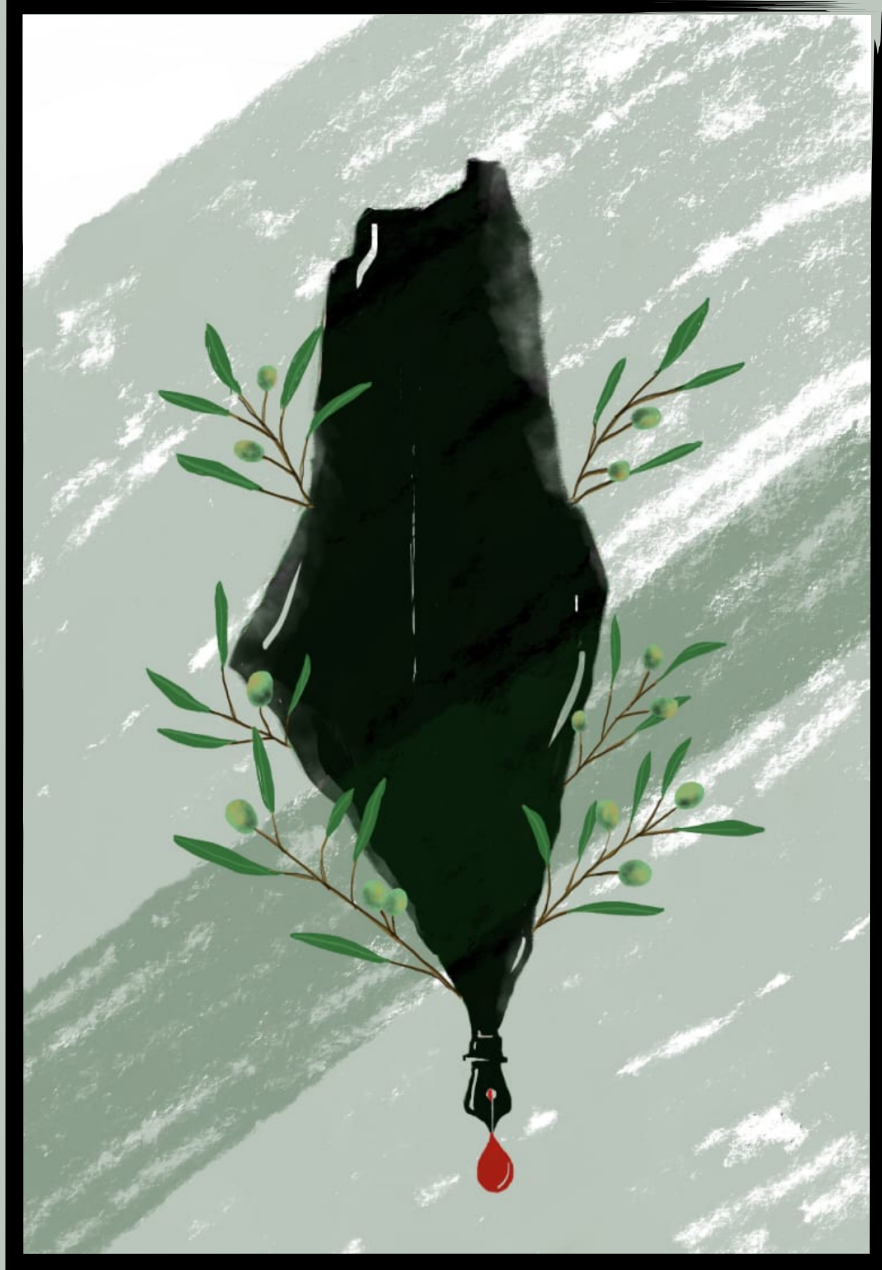

Mühre

Dergi

Aye Gubar • Büşra Kahraman • Esra Adalı • Feride zge Yılmaz
Göksel Tandoğan • Mahmud Dervif • Nur Gökce • Samet Civan
Sümeyye Beyazçelik • ulenur Kılıçbay • Yasemin Bahar

Künye

Genel Yayın Yönetmeni

Esra Adalı

Editörler

Feride Özge Yılmaz

Gamze Haskılıç

Sümeyye Beyazçelik

Son Okuma

Nur Gökce

Şulenur Kılıçbay

Web Tasarım

Samet Civan

Görsel Tasarım / Sosyal Medya

Esra Tandoğan

Kapak Tasarım / Çizim

Büşra Kahraman

Girizgâh

Hikâyemiz, okumayı ve yazmayı seven yazar ve editör kadromuzun yollarının kesişmesiyle başladı. Birbirinden öğrenen, ortaya bir ürün çıkarırken sonuçtan ziyade sürecin kendisinden keyif alan edebiyatseverler olarak istedik ki çalışmalarımızı bir dergide toplayalım. Böylece ilk sayısını okumakta olduğunuz Mühre Dergi'yi, yolculuğumuzun şahidi kılmaya niyetlendik. Dergimizin ismini seçerken amacımıza işaret eden bir kelime peşindeydik. Geleneksel tezyinat sanatlarında, altın parlatmak için kullanılan aletin adı olan “mühre” hedefimizi yansıtıyordu. Nasıl ki mühre, kullanılan kâğıdı daha pürüzsüz yapıp ortaya çıkan eseri daha parlak hâle getiriyorsa, dergimizdeki çalışmalarımız da bizim gelişimimize katkı sağlayarak eserlerimizin parlamasına vesile olacaktı. Mührenin, gezdiği yüzeyin kusurlarını gidermesi gibi Mühre Dergi'nin de eksiklerimizi düzeltmesini, bizi eğitmesini hedefledik. Yolculuğumuzun, kemale erme gayesiyle birlikte, asla mükemmel olamayacağımızın bilinciyle dengelenmesini temenni ederek besmele çekiyoruz. Okurlarımızdan gelecek yapıcı eleştirileri, dergimizin bize katacağı güzellikler olarak gördüğümüzü belirtmek isteriz. Önümüzdeki sayıda tekrar buluşmak üzere...

Mühre Ailesi

İçindekiler

Yazının Derin Yankısı - Samet Civan	3
Uzayıp Duran - Ayşe Gubar	5
Ağlama Duvarı - Göksel Tandoğan	7
Yazma İstenci Üzerine - Feride Özge Yılmaz	9
İşaret Parmağı - Büşra Kahraman	11
Hiç - Esra Adalı	13
Süpürge - Nur Gökce	14
Söz Uçar Yazı Kalır - Sümeyye Beyazçelik	16
Ağabeyim - Şulenur Kılıçbay	17
Sınırların Dışında Bir Kitap - Feride Özge Yılmaz	19
Kolonya - Sümeyye Beyazçelik	21
Yaşlanmayan Çocuklar Ülkesi - Esra Adalı	23
Örtü - Yasemin Bahar	25
Kudüs'te - Mahmud Derviş	26

BU SAYIDA

Mühre Dergi'nin ilk sayısıyla karşınızdayız. Birlikte yol aldığımız arkadaşlarımız ve misafir yazarlarımızın öykülerini, denemelerini ve şiirlerini sizlere sunmaktan son derece mutluyuz.

Bu sayımızda ekip arkadaşlarımızla “Neden yazıyoruz?” sorusuna cevap arayarak yazma eylemine ışık tutan denemeler kaleme aldık. Ayrıca yine ekip arkadaşlarımızın kaleme aldığı hayattan birer parça olan öyküleri de beğenimize sunuyoruz.

Misafir yazarlarımızısa en güzel öyküleriyle dergimize katkı sağladılar.

Güncel olaylara ışık tutan şiirlerimizin ruhunuzda bir yerlere degeceğini umuyoruz.

Son olarak adını Zerefşan koyduğumuz köşede, birbirinden değerli kitapları tanıtmaya niyetlendik. Nasıl ki tezhip sanatında altın serperek eserlerin değeri vurgulanırsa yazarların kitaplarını dergimizde ağırlayıp onların değerini dile getirmeyi istedik.

Dergimiz size emanet. Keyifli okumalar dileriz.

YAZININ DERİN YANKISI

Yazı insanlığın bilinç akışını kâğıda döktüğü büyü bir eylemdir. Bu, düşüncelerin, duyguların ve hayallerin kelimelere dönüştüğü süreçtir. Her kelime anlam taşır ve hikâyenin temelini oluşturur. Yazmak iletişimin en güçlü araçlarından biridir. Sözler, kelimelerle örülü dokuma gibidir ve bu dokuma yazarın dünyasını inşa etmesine olanak tanır. Yazar kelimelerle oynayan sihirbazdır; her cümle büyü formülüdür ve paragraflar büyü anlatının temel taşlarıdır.

Yazıyı iletişim aracının çok ötesinde görmek gerekir. Düşünce sürecinin yansımasıdır. Yazar, kelimeleri seçerken düşünce dünyasını şekillendirir ve bu seçimler okuyucuya pencere açar. Kelimeler yazarın duygusal durumunu, düşünsel derinliğini ve hayal gücünü yansıtır. İnsanın iç dünyasını keşfetmesine ve diğer insanlarla paylaşmasına olanak tanır.

Metin yazarken yazarın kendi sesini bulması önemlidir. Her yazarın kendine özgü tarzı vardır, bu da yazının kişisel ifadesini oluşturur. Bazı yazarlar duygusal ve içsel yaklaşıma yönelirken bazıları nesnel ve mantıklı bir tonu tercih edebilir. Ancak ne tarz olursa olsun her metin, yazarın düşünce dünyasını sergileme ve okuyucuya deneyim sunma fırsatıdır.

Yazmak aynı zamanda terapi biçimi olarak da görülebilir. Birçok insan duygusal yüklerini, endişelerini ve düşüncelerini kâğıda dökmeyi tercih eder. Yazmak zihinsel sağlık için çıkış yolu sağlar ve duygusal iyileşmeye katkıda bulunabilir. Günlük yazmak veya duygusal metin kaleme almak rahatlamayı ve anlama yolculuğunu teşvik edebilir.

Yazmak aynı zamanda bilgi paylaşımının aracıdır. Makaleler, kitaplar ve diğer yazılı eserler aracılığıyla bilgi aktarımı gerçekleşir. Bu, toplumun bilgi birikimini artırır ve kültürel gelişmeye katkıda bulunur. Yazılan kelimeler geçmişten günümüze uzanan bir köprü kurar ve insanlığın ortak bilincini şekillendirir. Ancak yazmak aynı zamanda sorumluluk gerektiren eylemdir. Yazılan kelimelerin etkisi büyüktür ve bu etki, pozitif veya negatif olabilir. Yazarlar okuyucuları etkileme gücüne sahiptirler ve bu gücü bilinçli bir şekilde kullanmalıdırlar. İyi yazılmış metin okuyucuyu düşündürür, duygusal olarak etkiler ve farklı bakış açısı sunar.

Yazmak aynı zamanda yolculuktur. Her kelime, bir düşünceyi, bir hayali ve bir anlamı temsil eder. Yazarlar bu yolculukta kelimeleri ustalıklarla seçer ve cümleleri özenle inşa ederler. Kelimeler arasındaki ilişki yazının akışını belirler ve okuyucuyu bir noktadan diğerine taşır. Yazarın görevi okuyucuyu kelimelerin büyü dünyasında gezintiye çıkarmak ve onlara unutulmaz bir deneyim sunmaktır.

Her yazının bir amacı vardır. Bazı yazılar bilgi verir, öğretir ve aydınlatır. Bazılarıysa duygusal tepki uyandırır, düşündürür ve insanın iç dünyasına dokunur. Yazarın amacı belirli bir etki yaratmaktır. Bu etki okuyucunun zihninde iz bırakarak onu düşündürmeli, duygusal olarak etkilemeli veya harekete geçirmelidir. Yazının amacı yazarın niyetini belirler ve yazıyı yönlendirir.

Yazmak zamanla evrim geçiren bir sanattır. Yazarlar deneyimledikleri, gözlemledikleri ve öğrendikleri şeyleri kelimelere dökerler. Kelimelerle oynamayı, ifadeyi derinleştirmeyi ve yeni bakış açısı kazanmayı öğrendikçe yazıları da bu gelişimle birlikte olgunlaşır, meydan okur. Kelimeler bazen istenildiği gibi akıp gitmez, cümleler bir araya gelmez veya düşünceler beklenen netliği sağlamaz. Bu durumlar yazarın sabrını ve azmini sınar. Ancak bu zorluklar yazının içsel güzellik kazanmasına ve yazarın yeteneklerini geliştirmesine olanak tanır. Yazmak bir süreçtir ve bu süreçteki zorluklar, yazarın kişisel ve sanatsal büyümesine katkıda bulunur.

Yazarlar kelimeler aracılığıyla okuyucularına seslenirler. Bu bağ okuyucunun yazının içine girmesini ve yazarın dünyasında yolculuğa çıkmasını sağlar. İyi bir metin okuyucuyu sadece bilgilendirmekle kalmaz aynı zamanda duygusal olarak etkiler ve bir tür bağ kurar. Okuyucu yazının içinde kendini bulabilir, duygusal olarak etkilenebilir ve yazarın deneyimini paylaşabilir.

Yazmak sanat, terapi, yolculuk, meydan okuma ve bağ kurma eylemidir. İnsanlığın ortak hafızasını zenginleştirir, duygusal bir ifade aracıdır ve bilgiyi paylaşmanın, düşünceyi aktarmanın ve bağlantı kurmanın güçlü bir yoludur. Bu nedenle her kelime bir düşünceyi, her yazı yazarın içsel dünyasını okuyucularla paylaşma cesaretini taşır.

Ayşe GUBAR

UZAYIP DURAN

Bacaklarımın uzadığını hissediyorum. Çok çiğnenmiş sakızlar gibi esnedikçe esniyor. Pelin'in naneli ciklet kokan ağzı, Nihat'ın küçücük kalan yüzü, Bay Gürkan'ın ellilik cetveli, sızlayıp duran tırnaklarım... Hepsi ama hepsi tüm gözlerin kol ve bacaklarıma kitlendiğini söylüyor.

-Evet, diyor Bay Gürkan cetveli avuçlarının arasına alıp. Ara tatilde kaç kitap okudunuz, bakalım?

Bacaklarım uzamaya devam ediyor.

-Ben, diyor Hüseyin. Beşini bitirdim.

Öğretmenimiz sınıf birincisinden beklediği cevabı alamıyor. İki tanesini anlattırıp beklentilerini düşürüyor. Bir gözü müfettişte. Müfettişin gözleri fıldır fıldır.

Niyazi'ye dönüyor:

-Sen söyle bakalım.

-Bilmem, galiba iki. Gerçi ikinciden sadece üç sayfa okudum.

Sol kolum müfettişin ensesini teğet geçip pencere kenarına varıyor. Parmak uçlarımla camın keskinliğini hissedebiliyorum. Yedi çocuk bahçede misket oynuyor.

-Burada oyun oynamıyoruz, diye söyleniyor Bay Gürkan. Boşta kalan elini yumruk yapıyor.

-Sen söyle Meral, kaç kitap okudun?

Meral ufacık bir kız. Gözü hep ayak uçlarında. Evde de çoğunlukla halının desenlerini incelemiş. Bir keresinde böyle fısıldamıştı kulağıma. Babası ayyaşın teki.

Sağ bacağım uzamaya devam ediyor. Sol bacağımsa durdu. Ben de durgunlaşıyorum. Aslında telaşlansam iyi olacak. Yalnızca bir kitap okudum. O da yarım yamalak.

-Üç, deyiveriyor Meral.

Birini anlat, deyince; kısaca özet geçiyor. Meral sus pus ama akıllı bir kız. Sonra sıra bana geliyor. Sol bacağım hariç bütün uzuvlarım büyüüp genişlemeye ve hiç durmadan uzamaya devam ediyor.

-Cemil, diyor Bay Gürkan. Buz kesiyorum.

-Senin kaç oldu?

-...

-Kaç oldu dedim sana.

Kollarımın uzamasını durduramıyorum. Bacağımın da.

-...

-Cemil, yavrum, beni duyuyor musun?

-...

Sağ ayak parmaklarım tırnağıyla bir uzamaya başlıyor. Uzuyor, uzuyor. Öyle uzuyor ki bir yerden sonra Pelin'in yüzüne batmaya başlıyor. Coşkun'un burnundan girip ağzından çıkıyor. Gülce'nin omuzlarını kanatıyor.

-Sana diyorum, oğlum!

-...

Sağ kolum müfettişin saçları arasında dolanıyor. Sonra ensesinden girip göğüs kafesini parçalıyor. Birkaç arkadaşım daha uzayıp giden âzâlarıma kurban gidiyor. Başlar birer birer sıraların üzerine düşüyor. Zemin kol ve bacakla kaplanmış kan gölüne dönüyor. Ve hâlâ Bay Gürkan tatilde kaç kitap okuduğumu soruyor.

Oldukça kısık sesle:

-Bir, diyorum.

Allah'tan içeriğini sormuyor. Belki de hiç duymuyor.

Müfettiş birkaç soru daha sorup gidiyor.

Nihayet kızgın bir şekilde yerlerimize dönmemizi söylüyor. Ben hariç. Bana beklememi telkin ediyor. Kol ve bacaklarımın uzaması kesilmiş. Sonra nereden esiyor, birden enseme kavrayıp yüzümü kitap dolabına geçirmeye başlıyor. Vuruyor, vuruyor. Vurdukça kısılıyorum. Kolum bacağım kalmıyor. O dallanıp budaklanan uzuvlarım birer birer parçalanıp zemine düşüyor. Sonra kan gölünün üzerinde oradan oraya sürükleniyorlar. Sol bacağım hariç. O hâlâ zemindeki birkaç kerestenin arasında öylece duruyor.

Ardından bana da sırama geçmemi söylüyor, perti çıkmış yüzümle. Ama kıpırdayamıyorum. Sol bacağım kerestelerin arasında sıkışıp kalmış.

Hareket etmediğimi fark edince daha da hiddetleniyor.

-Sırana geç dedim sana!

-Ama öğretmenim. Kıpırdayamıyorum.

Gür kaşlarının arasından bakıp söyleniyor:

-Nedenmiş o! Geç dedimse geçeceksin.

-Sol bacağım. Sol bacağımı hareket ettiremiyorum.

-Ne dedin?

-Bacağım, sanırım kerestelerin arasına sıkıştı.

Gelip yakından bakıyor. Sonra revirdeki hemşireyi çağırıyor. Ambulansı arayıp beni sedyeye alıyorlar.

Neden sonra hastanede açıyorum gözlerimi. Sol tarafımın ağır felç geçirdiğini öğreniyorum.

Göksel TANDOĞAN

AĞLAMA DUVARI

Kaybedilmiş bir mabedin kalan son duvarı.
Çocukların gözyaşları,
Sel olup yıkmaz mı surlarını?
Bir feryattır babaların,
Toz duman eder taşlarını!
Bu çığlıklar ki annelerin,
Çınlatır sağır kulakları!

İhanetin yetmezmiş gibi,
Mescid-i Aksa'yı kuşat!
Öyle bir nankörlük ki zulüm tufanla başat!
Devasa bombalar altında,
Küçücük bedenler haşat!
Bir ilâhi emirde nerede kaldı “Yaşat”

İlk emir hiçe sayılmışken hevâ karşılığında,
Ne ararsın o kaybolan Ahid sandığında?
Canlar düşerken bir bir Kudüs sokaklarında,
Ne durursun,
Sahte gözyaşlarına tabut,
Bu ağlama duvarında!

İnsanlığın sustuğu bir zamanda,
Bin yıllık planın sahneye konduğu anda,
Filistinli bir çocuğun kendi öz yurdunda,
Bu çığlıklar mıdır yükselir İsrâfil'in sûr'unda?

Toplanıp birleşseniz bir Siyon dağında,
Tekrar inşa etseniz bu mabedi zulmün karanlığında,
Ağlasanız sızlasanız taştan duvarlarında,
Arz-ı mev'üd,
Belki dünya sizin olduğunda,
Doymak ne mümkün bu şeytanlar sofrasında.

Bir başkasının yerine koyamazken kendinizi,
Düşen gözyaşlarınız toprağı ıslatsa ne olur.
Ebedi kalamadıktan sonra,
Dünya âlem sizin olsa ne olur?

Burçlar sütunlar devrilir,
Bir çocuğun arşa yükselirken figanı!
Duvarlar surlar yıkılır,
Bir annenin göğü çınlatırken feryadı!

Kurduğunuz bu tuzaklar nasıl olsa bozulur.
Zalimler mazlumun karşısında elbet kül olur.
Bu ahın hesabı gün gelir sorulur.
Karanlık dağılır, zulmet nur'a kalb olur.

Kudüs'ten bir güneş doğar,
Mescid-i Aksa görünür.
Gökten yağmur olur melekler süzülür.
Nurlar saçılır müjdeler verilir,
Bütün mü'minler sevince bürünür.

Filistin'de bir çocuk güler nur'a yürür,
Bu mukaddes şehir cennet olur.
Aksa Mescid-i gülzar,
O çocuk gül olur.

Feride Özge YILMAZ

YAZMA İSTENCİ ÜZERİNE

Bir Keşif Eylemi Olarak Yazmak

Nun. Andolsun kaleme ve yazdıklarına. (Kalem/1)

Yazmak, kişiye göre tanımlanması gereken bir eylemdir. Öyle biriciktir çünkü. Kimi için sadece duyguların sağaltım aracı, kimi için de yaşadığı keşmekeşin içinde bir nefes alma hali. Herkesin yazma eylemi karşısındaki eşitliği, bizzat kendisidir.

Pavese yazmayı tanımlarken “İnsanın başkalarına söyledikleri kendi duymak istedikleridir. Yazdıkları, okumak istedikleridir. Sevmesi, seilmeyi istediği biçimdedir,” diye ifade etmiştir. Bir tür aynalama durumundan yola çıkmıştır. Hayatı nasıl yaşamak istediğinin bir göstergesi olarak tanımlamıştır yazmayı.

Başka bir hayatın mümkün olmadığı umutsuzluk halinden kurtulmak, kâinat üzerinde hoş bir seda bırakabilmek, belki insanın unutulma korkusunun önüne geçmek... Ama ne olursa olsun bu sürecin sonunda yaşanan o “aydınlanma” hissi. Oturduğun masadan koca bir doyunluk duygusuyla ayrılmanın hali, yazmak.

İki tür yaşayan insan halinden bahsedilir. Biri yatay diğeri dikey şekilde yaşayanlar. Yatay yaşayanlar hayatın akışında kendi iradesi olmadan oradan oraya savrulanlar, dikey olanlarsa hayat için bir meşgaleye tutunup devam edenler. Ben, yazan ve okuyan insanların dikey formda yaşadıklarını düşünüyorum. Burada Cemil Meriç’in o sözü geliyor aklı, “İnsanlar kıyıciydılar, kitaplara kaçtım.” Yazmak işte böyle zamanlarda hayat koşturmacasından kurtulmanın yoludur. Fahreddin Razi “Meşgul ol ki müşkülün hallolsun. Meşguliyetten daha iyi bir tedavi yoktur,” demiştir. En iyi meşguliyetlerin biri de okumak ve yazmaktır.

Marguerite Duras belki kimimize melankolik gelen tanımlamasıyla yazmak için “itilmişlik” der. Ait olmadığı insan kalabalıklarının, modern zamanın verdiği tüketme duygusunun, herkes gibi olma hali ızdırabının hissettirdiklerine bir üretim aracıyla çözüm bulmak anlam arayışında olan insan için kaçınılmaz bir durumdur sanırım.

Daha pek çok yazar, niçin yazdıklarına dair farklı farklı şeyler söylemişler. Bizim için bunun cevabı belki de yazan kişi sayısı kadar çeşitlenebilir ancak bu konuda okuduğum en güzel yazılardan bir tanesi Jean Paul Sartre’a ait. “Niçin Yazıyoruz? - Edebiyat Üzerine” başlıklı yazısında Sartre, “Herkesin kendine göre bir nedeni var: şunun için sanat bir kaçıştır, öbürü içinse bir fetih yolu. Ama insan keşifliğe, deliliğe, ölüme de sığınabilir; fetih, silahla da yapılabilir. Neden ille de yazmak, kaçış ve fetihlerini ‘yazı aracılığıyla yapmak?’ Çünkü, yazarların çeşitli amaçları ardında, hepsinde ortaklaşa bulunan, daha derin ve daha anlık bir seçim var. Bu seçimi aydınlatmaya çalışacağız ve işte sırf bu yazmayı seçişleri yüzünden yazarların bağlandığını ileri sürüp süremeyeceğimizi göreceğiz,” der.

Murathan Mungan da bu sorunun cevabını araştırmış ve “Yazıhane” isimli kitabında farklı yazarların yazı ile ilişkilerini anlatan denemelerini bir araya getirmiştir. *Yazıhane*’nin önsözünde ise: “Niçin yazıyorum? Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de tam olarak bilmiyorum. Çünkü çoğu kez, yazarın kendi de tam olarak bilmez bunu. Dünyanın kendinden en emin yazarları bile, bu soru karşısında tutukluk çekerler; yanıtlarında, her zaman bir belirsizlik, bir bulanıklık, sözün gelip dayandığı bir noktadan sonra seslerine yerleşen bir geçiştirme tonu vardır. Gene de ne zaman bir yazarın, ‘Niçin Yazıyorum’ başlıklı bir yazısıyla karşılaşacak ya da bu dolaylarda yapılmış bir konuşmasını göreceğim olsam, elimde olmaksızın, sanki yıllardır aradığım yanıtı bu kez bulacakmışım gibi ilgiyle okumaya başlarım. Oysa her seferinde, doyurucu bir yanıtta çok, önceden örneklerini bildiğim, bana hiç yabancı gelmeyen benzer bir açıklama sancısıyla karşılaşırım. Biz yazarları birbirimize akraba kılan bir sancıdaşıklık bu,” demiştir.

Verdiğimiz örneklerde de her yazarın nedeninin ve niçininin farklı olduğunu, Sait Faik’e göre delirmemenin ilacını yazmakta bulduğunu dahi duyuyoruz. Kendime neden yazma çabası içinde olduğumu sorduğumdaysa cevabı Hakk’ın keliminde buluyorum.

İlk ayeti “oku” olan ve “kalem” üzerine yemin edilen bir kitabın muhatabıyız bizler. Belki de uzun uzadıya verilen biricik cevapların peşinde bir motivasyon buluyoruz. Çünkü her yazan kişi, yazma yolculuğunda bir devinim ve dönüşüm içindeyse de kendinden öncekilerin ayak izlerinden yararlanmaktadır. Ama muhatabı olduğumuz ayetlerin ışığında tüm soruların ve verilen cevapların özünü bulabileceğimize inanıyorum.

Büşra KAHRAMAN

İŞARET PARMAĞI

Hızla odama girdi. Ameliyat elbisesi giymişti. Sırtını kapıya dayadı, belermiş gözleriyle bana baktı. Kurtulduğunu sandığı anda karşılaşmamız bir felaketti. Anlık rahatlaması hemen dağıldı. Gözleri yine dehşetle bakıyordu. Küçük bedeni titriyor, elleri kapıya yapışmış sanki biri zorluyordu da o engelliyordu. Hâlbuki henüz kimse onu bulmuş değildi. İkimiz de konuşmuyorduk. Sessizliği kapıyı tıklatan el bozdu. Çocuk sıçradı. Titreyen elleriyle daha da ittirdi kapıyı. Bakışları yalvarıyordu. Hiç düşünmeden kucaklayıp muayene masasının üstüne çıkardım. Elimini dudaklarıma götürüp sessiz olmasını işaret ettim. Perdeyi çektim. Bekleyene gelmesini söyledim. Kapı açıldığında bir hemşire ve iki güvenlik görüldü. İçeri girmediler. Bir çocuğun tam operasyona alınacakken firar ettiğini söylediler. Görmediğimi belirttim. Az sonra, kameralara bakıp gerçeği anlamaları işten bile değildi. Buna rağmen nasıl böyle bir yalanı söylemeye cüret etmişim, bilmiyorum. Meslek hayatımın ilk haftada bitişini bu olaya bağlamıyorum. Tam da bu çocuk yaşlarında bana kancasını takmış bir soru vardı: “Neden?”. Bu yüzden doktor olmazdı zaten benden. Olsa da bu kadar olurdu işte!

Kapıyı çekip gittiler. Nefes alabildim. Hemen perdenin arkasına geçtim. Çocuk dizlerini karnına çekmiş, kollarıyla bacaklarını sarmış, oturuyordu masanın üzerinde. Beni görünce doğruldu. Dikkati alnıma koyduğum sağ elime kaydı. Aslında baktığı elim değildi, boşluktu. İşaret parmağımın olması gereken yerdeki boşluk. Sonra diğer elimi aradı gözleri. Saklamak istedim diğer boşluğu.

Yanına oturdum. Herkes birazdan bu odaya doluşmayacaktı sanki. Onu teslim etmedikçe kaçırmak ve odada beklemek arasında hiçbir fark yoktu. Nihayetinde bizi bulacaklardı. Buna rağmen ellerimle göndermek istemiyordum. Çocuğun durumu benim yıllar önceki halimi anımsatıyordu. Bir farkla, o korkup kaçmıştı. Anlayamıyordu. Belki benden bile fazla anlayamıyordu. Ben biliyordum elimdeki bu boşluğun sebebini. Defalarca dinledim. Akıllı uslu çocuklar olmamız için yedi yaşında alınırdı işaret parmaklarımız. Derlerdi ki maddenin manaya etkisi varmış. İşaret parmağı iflah olmaz bir merakın, sonrasında da hüsrânın habercisiymiş. Köklü bir gelenektir bu. Parmakları tam olanlar ayıplanır, suça meyilli görülür ve hâlihazırda isyankâr sayılırdı. İnanmayanlar bile toplumda dışlanmamak adına yaptırırdı bu işlemi. Yedi yaşını çoktan aşmış kimseler dahi toplum baskısıyla kendi ayaklarıyla gidip ameliyat oluyorlardı. Bir mesele değildi artık bu. Eski hikâyelerde acı verici yöntemleri olsa da bugün hiç canı yanmadan parmaklarına veda edebiliyordu insanlar. Sekiz tanesinin geride kalmasıyla avunanlar, canları yanmadığı için bu uygulamanın problem olmadığını savunanlar, toplumla çatışmanın huzursuzluktan başka bir şey getirmeyeceğini belirtenler... En çok da çocuk yaşta bu felakete uğrayanlar. Hepsisi işaret parmaklarının yerindeki boşluğu bir şeyle dolduruyordu. Bense her gece yatakta ellerimi kaldırıp bu görüntüye baktım. Yerinin sızladığını hissettim. “Neden?” dedim, “Neden eksik?”. Hiçbir çıkar bu eksiğin yerini doldurmuyordu bende.

Ellerime bakıp korkudan titreyen bu çocuğa diyebilecek bir sözüm yoktu. Anne- babasının elini tutup gelmişti buraya. Canına bir şey olsa güvenip getirileceği hastanenin doktorlarıydı peşinden koşanlar. Hiçbirinin işaret parmakları yoktu. Hal böyle iken çocuğa denilebilecek bir şey kalmıyordu.

Elimi uzatıp saçlarını okşadım. Gülümsedim. Çocuk olduğu ufak bir tebessümle kaygısının dağılmasından belliydi. Minik parmaklarına ilişti gözlerim. Elini avcuma alıp işaret parmağını öptüm. Vedalaştığımı yalnızca ben biliyordum. Aniden kapı açıldı. Perde çekildi. Bu defa odaya kim varsa doluşmuştu. Çocuğun ailesi de buradaydı. Kınayan bir ifadeyle yüzüme bakıyorlardı. Az önceki hemşire böyle bir yalanı hangi akla hizmet söylediğimi sorguluyordu. Her kafadan ayrı bir ses çıkıyor ve hepsi beni suçluyordu. Sesler zihnimde bir anlam bulmuyordu çünkü gözüm kucaklanıp götürülen çocuktaydı. Kapıdan çıkarılana kadar gözlerimiz ayrılmadı. Sonunda karşımdaki insanların ne söylediğini duymaya başlamıştım. Gözlerinde beni hayrete düşüren hakiki bir öfke vardı. Sorgulanamaz bir öfke. Büyük bir kabahat işlemiştim.

Olanlar beni kızdırmıyordu. İçimde çaresizlikle harmanlanmış bir hüznün vardı yalnızca. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Sabitlenmiş zihinleri konuşarak ikna edemezdim. Usulca çantamı aldım, kabanımın asılı olduğu yere uzandım. Gitmeden ellerimi göstererek: “Hayret!” dedim. “Parmaklarım yok ama hâlâ nasıl da isyankârim.”

Esra ADALI

Hiç

Kızılderililerin, yazma eylemine “Seslerin resmini yapmak,” dediğini okumuştum bir çocuk kitabında. Bu şairane tanım küçük bir kıvılcım olup aklıma düştü ve sadece seslerin değil düşüncelerin resimlerinin de yazı sayesinde yapılabildiği fikrini alevlendirdi. Her kelimeye bir tablo gibi bakmaya başladım. Hani kelimeyi oluşturan sesler, anlamdan haber veren sertlikte ya da yumuşaklıkta çalınır ya kulaklara, yazılan harflerin de kelimenin anlamına uygun bir şekle girip girmediğini merak ettim yıllarca. Öfkeli bir kelime kendisine bakan göze şiddetle dokunur muydu acaba? Şefkatin değdiği kelimeler pamuklaşan harflerle mi yazılırdı? Hat sanatıyla tanışmam, böylesi soruları ilk soranın ben olmadığımı ve sormaktan öte gidip kelimeleri resmetme eylemini gerçekleştiren insanların olduğunu gösterdi bana.

Ayetleri yazarak semavi bir lütfun gözle de konuşmasını sağlamıştı hattatlar. Harfleri öyle çizmişlerdi ki okumayı bilmeyenlere tercümanlık ediyorlardı sanki. Uyarıcı ayetlerin aldığı şekiller ikaz ediciydi; merhametten bahsedenlerse müjdeleyici rüzgarlarla eser gibiydi. Tek bir harfle bile kitaplara sığmayacak şeyler anlatabildiklerini görünce yazının görsel gücünün farkına varmış oldum. “Elif”in her şeyin başı olduğunu, “Vav” harfiyle bütün insanlık tecrübesinin özetlendiğini, “Nun”un ise yazma eyleminin en güzel simgesi olduğunu, her harfin aslında anlatmakla bitmeyecek manaları sakladığını öğrendim. Baktığım her eser görsel zevkten daha fazlasını vermeye başladı zamanla.

Bir gün öyle bir yazıya denk geldim ki o zamana kadar okuduğum kitapların, seyrettiğim resimlerin ve izlediğim filmlerin bir karadelik içinde kaybolduğunu hissettim. Baktığım şey karadeliğin kendisiydi aslında. Bir hiçti. Boş bir kâğıdın ortasında “Hiç” yazıyordu sadece. Yazıyı, etrafını tezhip desenleriyle süslemek için almıştım. Saatlerce izledim. Baktığım karadeliğin nasıl süsleneceğini düşündüm. Biriktirdiğim motifler, okuduklarım, dinlediklerim, karşımdaki yazıyı süsleyecek deseni bulmama yetmedi.

Aradan yıllar geçti. “Hiç”in karşısında geçirdiğim saatlere yenileri eklendi. Hâlâ bulamadım o boşluğu süsleyecek deseni. Etrafını saracak tezyinat olmadan da seslerin resminin seyirlik değeri olduğunu yaşayarak öğrendim. Tıpkı düşünceleri anlatmak için sayfalar dolusu yazıya gerek olmadığı gibi.

Nur GÖKCE

SÜPÜRGE

Kapıyı çalıyorum, ne olur sanki bir kerede açılsa. Madem sözleştiğimiz saatte hazır olmayacaksınız ne diye “Saniye, tam dokuzda burada ol!” diyorsunuz. Beş geçiyor. Eşikte beklediğim zamanları toptasam buradan bizim köye yol olur. Sabahın köründe toprağıma duyduğum özlemde ağlatacaklar beni. Şimdi derenin kenarındaki hamakta bir o yana bir bu yana sallanmak vardı. Suyun tatlı esintisi yüzüme vururdu. Beş geçiyor. O kadar şey düşündüm nasıl? Zaman böyle durumlarda yavaşlıyor. Molada olsam ev sahibinin elinin ucuyla demlediği çaydan iki yudum almamla vaktim biter. Ne güzel kapı! Aylıklarımı bütün sene biriktirsem alamayacağım cinsten. Bu demirden engellerin önünde beklemekten uzman oldum. Ne oymalı kakmalılar, ne altın yaldızlılar gördüm. Beş... Yanlış görmüşüm yedi geçiyor. Tam “Açın kapıyı polis!” diye bağırarakken Allah’ın nurundan nasibini almamış nemrut bir yüzle göz göze geliyorum. Sonunda.

Temizlik malzemelerinin nerede olduğunu biliyorum, ilk kez geldiğim yer değil. “Ev çok kirlenmedi, bugünlük mutfaka yoğunlaş, hem buzdolabını halledersin,” diyor işverenim. Şuracıkta kendimi küçük bir çocuk gibi yere atıp “Bana ne, bana ne, ben dolap temizlemek değil cam silmek istiyorum!” diye ağlasam. Benim oğlan da küçükken oyuncaklarını toplamasını istediğimde aynı böyle yapıyordu. Büyüdükçe akıllandı, bir temiz bir düzenli çocuk oldu şaşırsınız. Eee adını boşuna Tahir koymadım evladımın. Temizleyeceğimiz yeri seçme hakkına bile sahip değiliz. Neyse ki çocuğumun ismini seçmekte özgürdüm. Öyle akça pakça bir bebektir ki ona başka şekilde seslenmek aklımın ucundan geçmedi. Ah Tahir’im, anasının göz aydınlığı, ciğerimin köşesi ne zaman döneceksin? Renk renk toz bezlerini görünce biraz sakinleşiyorum. Zengin evlerindeki deterjan çeşitliliği de olmasa yaptığım katlanılır iş değil doğrusu. Normalde azar azar kullanmak zorunda kaldığım prillerin, markların kraliçesi oluyorum bir anda. Onların ceplerini yakmaz biliyorum ama yine de abartmıyorum kullanırken, hem durulaması da kolay oluyor böyle yapınca.

Sen gelmeden önce robot süpürgeyi çalıştırdım demiyor da ev çok kirlenmedi diyor. Robot süpürge çıktı mertlik bozuldu. Ben yaptığım iş görünsün istiyorum. Fark yaratmak, değişimin öncüsü olmak istiyorum. Tozlar oradan oraya uçuşurken onları yakalayayım, salondaki ferahlığın, döşemedeki parlaklığın adı olayım. Saniye yaptı desinler, altın günlerinde adım marka olsun, telefon numaram kapışsın. Bunu niye elimden alıyorsunuz? Deli danalar gibi bir o yana bir bu yana dönen, döndükçe hane sahiplerinin de başını döndüren, pili bitince zınk diye koridorun ortasında kalan aygıtla benim emeğim nasıl bir tutuluyor anlamıyorum. “Çok yoruluyorsun, sana da alalım şundan bir tane,” dedi de Tahir, kabul etmedim. Gördükleri ilgi ve tebriğin çeyreğini bile alamadığım için toz yutan bu tenekeleri kıskanıyorum diyemedim. On kere derleyip topladığım, aklayıp pakladığım yerlere girerken “Canım senin adın neydi ya?” sorusuyla karşılaşıyorum hâlâ, onlarınsa isimleri hiç unutulmuyor. İşleri bitince şarj yerlerine gidip dinleniyorlar. Ben kendi evimde de yemek yapıyor, mutfak topluyorum yine kıymetim bilinmiyor diyemedim.

Gerçi Tahir'im anasına toz kondurmaz. Herkese karşı korur beni. Şimdi burada olsa "Sen çok yoruldun, bırak artık," diye bulaşık süngerini elimden kaptığı gibi tavaları pırıl pırıl edene kadar köpüklerdi. Onu seyrederken bir soğuk bir sıcakla haşır neşir olmaktan çatlayan ellerimin acısını duymaz olurdum. Su gibi duru yavrumun yanında bütün dertlerim akıp giderdi. Göreve çağırdıklarında, "Gitme oğlum!" dedim. Ben sensiz ne yaparım, çok özlerim seni. Korkuyorum, beni ardında bırakıp gitme.

Buzdolabı leş gibi olmuş. Her şey bozulmuş, akmış. At at bitmiyor. Çamaşır suyuyla silmeden de çıkmaz bu koku. Telefonum çalıyor açamam şimdi, işten kaytarıyor derler. Beş kere de aranmaz ki. Acil herhalde. Kocam "Neredesin sen?" diye soruyor. Tarif etmemi istiyor, emin olamayınca ev sahibine soruyorum. Bir yere ayrılma, hemen geliyorum deyip kapatıyor. Ayrılamam zaten dolap siliyorum. Yevmiyemi alıyorum iş bitince, kadında bir gariplik var. Fazladan bir yüzlük veriyor, alamam diyorum zorla gömleğimin cebine iştiriyor. Çok bekletti ondandır diye düşünüyorum. Kocam sabahki kapının önünde kan ter içinde kalmış, bana bakıyor. Sanki kırk yıllık hayat arkadaşımın yerinde bir başkası var. Dağ gibi adam yerle bir olmuş. Yüzündeki ifadeyi seçemiyorum. Yoksa...Tahir'im.Konuşsana! Susma bir şey söyle, bir şey söyle! Ağlamaya başlıyor. Dışarı çıkmaya çalışıyorum. Eşiğe takılıyorum. Fışşıuu fışşıuu gır gır gır çıtıtıtıtı hıff hıff. Başımı duvarlara vuruyorum. Geri ileri, ileri geri yapıyorum, geçemiyorum buradan. Ben şehit anası Saniye değilim bundan sonra, robot süpürge Saniye'yim. Bu yüzden ağlamıyorum.

Sümeyye BEYAZÇELİK

SÖZ UÇAR YAZI KALIR

Kelimelerin tarihi ilk insana dayanırken yazının icadını Sümerlere atfederiz. Hâlbuki inancımız gereği Hz. Âdem'e suhuf verildiğini de söyleriz. Âdem okuyup yazabiliyor muydu ya da bir alfabesi var mıydı ispat edemem ama keşfettiğimiz ve ilk yazı olarak anlattığımız Sümer tabletleri, onlardan önce yazının kullanılmadığını kanıtlar mı? Aksini söylemekle neler kazanacağımız üzerinde de durmayacağım. Yazının ilk insanla birlikte var olmasının beni tatmin eden tek yanı şu ki peygamberlik vasfını da taşıyan ilk insan, "Söz uçar, yazı kalır," ne demek biliyordu. Ağzımızdan çıkıp giden sözlerin, yazmakla yakalanacağına vâkıftı ve kendinden sonraya bırakacağı kelimeler olmalıydı.

Bugün bizlerin de -ister belli bir kesime hitap edelim ister kitleleri peşimizden sürükleyelim fark etmez- ardımızda bir iz bırakma derdimiz var. Geriye başka bir sanat eseri de bırakabilirdik ama biz edebiyatseverler için kelimelerin inşa ettiği bir yapıt lazım geliyor. Dilimizden nefesimize karışan kelimelerin kalıcı olması için de yazı en önemli malzeme.

Çağların dönüşümüyle yazı aletleri evrilse de iz bırakma gayemiz aynı kalıyor. Dün çiviyle kazınanlar bugün klavyeyle tuşlanıyor ama aktarılmak istenen duygular da bilgiler de değişmiyor. Zihnimizin odalarında kaybolmaya müsait tüm ayrıntılar yazıyla, unutulmuş kuyularından kurtuluyor. Günlük notlarımızı ilahi mesajla aynı kefeye koyamayız fakat günü kurtarmamızı ve hayatı planlamamızı sağlayan not defterlerimiz bize yazının kıymetini gösteriyor. Bunun yanında tarihin arşivlenmesini sağlıyor ve liyakat sahibi bir tarihinin elinde, ileriye dönük bir geçmiş hazinesi bırakılıyor yazıyla. Yapılan araştırmaların, tespit edilen yeniliklerin, üzerine düşünülen çalışmaların haritasını çıkarabilmek ve bunu elle tutulur bir hale getirebilmek için yine yazı koşuyor yardımımıza.

Aynı zamanda yazı/yazmak sosyal ilişkilerimizde de büyük bir role sahip. Mektupla ya da mesajla fark etmez, insanı insanla bağlantıda tutan bir araç yazı. Hem de zaman ve mekân farkını da ortadan kaldırarak ulaştırıyor kelimelerimizi birbirimize. Sadece insanla da değil, vahiy bağlamında kalarak söyleyecek olursak insanın Allah'la olan ilişkisinde de bir armağan gibi duruyor yazı. Kelimelerin yazıyla buluşması, bin dört yüz sene önce bize gönderilmiş bir mektubu, bugün hâlâ okuyabilmemizi sağlıyor.

Çok uzağa gitmeden de kelimelerin gücünü yakalıyoruz aslında. Bugün dönüp dönüp okuduğumuz kitapların zihin dünyamızı ne denli geliştirdiği reddedilemez bir gerçek. Yazıldıkları günden beri o eserleri okuyan insanları, birbirlerini tanımadan dost yapabilme, aynı yerden yaralayıp aynı yerden kucaklayabilme mucizesini bize tattırdığı için de kelimelerin gücünün yazıyla kalıcı hale gelmesi vazgeçilmezdir.

Konuşup anlatır, bağırıp söyleriz. Geriye sadece susup yazdıklarımız kalır.

Şulenur KILIÇBAY

AĞABEYİM

Ağabeyimden mahallede herkes korkardı. Heybetli duruşundan ziyade, aksi, huysuz, sinirli oluşundan çekinirlerdi. Hiç gülmeyen yüzü, gerilmiş gibi durur, acaba bir zamanlar sevimli bir bebek olmuş muydu diye düşündürürdü beni. Öyle acılar çekmiş de bu hale gelmiş biri sanılmasın, gayet rahat yaşamıştı otuz beşine kadar. Çalışmamış, gerek bile duymamıştı. Babamın çarşının girişindeki küçük bakkalından kazandığı ile kıt kanaat geçinirdik, abim babama yardımcı bile olmazdı. Yedi çocuğun en küçüğü olan ben, en büyüğü olan abime elbette soramazdım ama merak ederdim, ne düşünüyor, neden çalışmıyor diye.

Biz küçüklere evde pek iş düşmezdi, ekmek al, çöpü at, bahçeye giren tavukları kovala, diye arada seslenirdi büyükler. Oyunlarımızı bölen bu ayak işlerinden sonra kaldığımız yerden devam ederdik. Kızlar sek sek, ip atlama, evcilik oynarken bizim en büyük zevkimiz onların oyunlarını bozmak, saklandığımız yerden aniden çıkıp korkutmak, kızlar ciyak ciyak bağırırken dalga geçmekti. En çok oynadığımız oyunlarsa kovboyculuk, kendi yaptığımız yay ve oklarla atıcılık, bir de misket yuvarlamaktı. Misket oynarken kendimizden geçer, zamanı unutturduk. Akşam olup da bizden birkaç yaş büyük ablamız, abimiz bizi eve çağırınca istemeye istemeye dağılırdık. Galiba hayatımızın en güzel yıllarıydı...

Bazı akşamüstleri evden çağrılacak da oyunu bitirmeden gitmek istemez, birkaç kere seslendiklerinde ise “Tamam, geliyorum,” der, bir türlü gidemezdik. Yine bir gün hava iyice kararmış, kaç kez çağrıldığımız halde oyunu bırakamamıştık. Sokağın başından beri asık suratıyla bize doğru yaklaşan abimi fark etmemiştik. Bir anda kalın sesiyle irkildik, hatta ben yerimde zıpladım. “Akşam vakti ne işiniz var sokakta, eviniz yok mu sizin serseriler!” sözüyle sokak bir anda boşaldı. Ben ondan önce eve varıp hemen elimi, yüzümü, ayaklarımı yıkamak için banyoya koştum. Yemek hazır olmasına rağmen bir türlü içeri giremiyor, tokat yememek için karşılaşmamaya çalışıyordum. Bazı akşamlar kendi gibi aylak arkadaşlarıyla dışarı çıkarlardı, onu umut ediyordum. Yemek yerken, ailece haberleri izlerken pek dalgındı. Bana bir şey demedi. Zaten ben varlığımı fark etmesin diye nefesimi bile yavaşlatmıştım, bir kenarda oturmuş yarının ödevi olan okuma parçasına çalışıyordum. Babam bir ara abime sordu “Düğüne gidecek miyiz?” O bile biraz çekiniyordu sanırım sokağımızın kabadayısından. Abim yüzünde acıya benzer bir ifadeyle “Gideriz mecbur,” dedi. Bir süre sustuktan sonra “Amcama ayıp olur gitmezsek, elalem de konuşur bunlar küs mü diye.” “Haklısın, gitmeli,” dedi babam. Annem üzgün, halının saçaklarını düzeltiyor ha bire. Neler olduğunu merak ediyor ama orada olduğum fark edilmesin diye sesimi çıkaramıyordum. Az sonra uykum gelip yatmıştım bile.

Gece ağlama sesiyle uyandım. Aslında önce ağlama olduğunu anlamadım. Boru gibi bir ses hıçkırıklara karışıyordu, arada annemin teselli etmeye çalışan sesini duyuyordum. Tüylerim diken diken, ışığı yakmadan sesin geldiği odaya yaklaştım. Odanın girişinde durup elli yaşında bile unutamadığım o manzarayı izledim. Koskoca abim, mahalledeki tüm erkeklerin korktuğu o heybetli kabadayı yere çökmüş, kanepede oturan annemin dizine başını koymuş,

hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. “Anne ben onu çok sevdim, yarın düğününde ne yapacağım, dayanamam anne,” diyordu. Çok acayip bir şeydi benim için onun ağlaması, sevmesi. Demek onun da bir kalbi vardı ve bir kızı sevmiştii. Sadece filmlerde olur sanıyordum böyle şeyler.

Dakikalarca orada durup izledikten sonra yine fark edilmeden odama döndüm. Yarınki düğünü düşünerek, farklı acıklı senaryolar üreterek uyuyakaldım.

Sabah evde bir yas havası vardı ve bunun sebebini bilen dört kişiden biri olmanın, daha doğrusu evin en büyükleri ile bir sırrı paylaşmanın garip gururunu yaşıyordum. Kendimi gizemli bir havaya bürünmüş gibi hissediyordum. Abimden artık eskisi kadar korkmuyor, dahası, acıyordum. Düğünde hep yakınında olup onu kollama kararı almıştım. Kardeşlik bunu gerektirirdi. Mesela dayanamayıp ağlayacak olursa insanlara onun karnı ağrıdığı ya da parmağı sıkıştığı için ağladığını söyleyecektim.

Düğün evine kadar hiç konuşmadı. Orada da arkalarda bir yerde oturup bu zor günü atlatacağını sanıyordum. Ağabeyim düğün boyunca çay, yemek taşıdı, sandalye, masa yerleştirdi, ısrarlar üzerine bir ara halaya bile katıldı. Fakat hemen çıktı. O güne kadar hiç gülmediği kadar güldü, benimle ve diğer çocuklarla şakalaştı. Düğünden sonra bir daha onun ne güldüğünü, ne de ağladığını gördüm.

Feride Özge YILMAZ

SINIRLARIN DIŞINDA BİR KİTAP: OKUL DIŞI- BİR GENÇLİK MANİFESTOSU

Yavuz Yiğit, kendini anlatırken “gençlik işçisi”, “münazır”, “efektif alturist”, “sosyal girişimci” olarak tanımlıyor. Bu tanımlamalar sadece profilde ünvan belirtmek kaygısıyla verilmiş sıfatlardan değil. Altını dolduran, kullandığı her sıfatın hakkını veren, bir isim. Söylem ve eylemin aynı paralellikle gitmediği bir çağda, kendisi gençler için güzel işler peşinde koşuyor. “Okul Dışı- Bir Gençlik Manifestosu” kitabı Vadi Yayınevi’nin Yavuz Yiğit’in yapmış olduğu faaliyetleri yazmasını ve bunu kitaba dönüştürmesini istemiş. Kendisi “Ben yazardan çok konuşmacıyım aslında,” dese de iyi ki bu kitap basılmış demekten alamıyorum kendimi.

Okul Dışı, gençlere; tüm karamsarlıklarla, sıkıntılara ve zorluklara rağmen “Başka bir yol var” diyen ve bu yolda defalarca attan düşmüş bir yazarın ağzından anlatılan bir özgürleşme kitabıdır. Bu kitap eğitim sistemimizde görülen pek çok sorunun çözümünün okulun dışında olduğunu iddia eden bir gençlik manifestosudur.

BU GENÇLER NE OLACAK?

Kuşak çatışması kavramı sanırım insanlığın sorgulamaya başladığı devirden beri konuşulmaya devam ediyor. Yaşını alan büyükler, yeni nesli eleştirip kendi çağının daim olduğundan bahsederek ömür defterini dolduruyor. Bu sebeple de kendi çağlarının devamını diliyor ve değişmemesini talep ediyorlar. Onların yapmak istediklerini ya da yaptıkları eylemleri görmezden geliyorlar. Oysa Hz. Ali’nin “Çocuklarınızı kendi zamanınıza göre değil, onların yaşayacakları zamana göre yetiştirin,” sözünü bilmeden hareket ediyorlar. Yavuz Yiğit yapmış olduğu eylemlerle işte bu sözlerin önüne geçip, çağa uygun gençlerin yetişmesine önderlik ediyor.

Kitabı okumadan önce bilgisayar oyunları hakkında çok makul düşünmeyen biriydim. Lakin kitapta anlatılan çoğu örnek o kadar yerinde söylemler ki haklılık payını daha bölüm bitmeden verebiliyorsunuz. Kitapta da bahsi geçen, Z Kuşağı’nın yazarı David Stillmann’ın “Fijital Çocuklar” kavramı konuyu daha da pekiştiriyor. Fiziksel olarak bir şeyler yapmak isteyen, gezen, dolaşan, deneyim kazanmak ve yeni şeyler yaşamak isteyen gençlerin dijitalden kopmayıp yaptıkları tüm işlere dijitali kattıklarını anlatmak için bu kavramı kullanıyor.

Yazar, yeni gerçekliğin bu olduğunu ve bunu kabullenip, mazi nostaljisi yapmadan gençlere destek olmak gerektiğini anlatıyor. Kitapta da sadece sorunları konuşmayıp, çözümlerden oluşan uygulamalar ve örnek listelerle de destekliyor.

YANKI ODALARINIZDAN ÇIKIN

İsmet Özel bir şiirinde şöyle diyor: “İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse öbürüne sağlar.” Yani bir görüş sahibi olmak isteyen bizler, birbirinin aynı olan yayınları takip ediyor diğerini de kapsam dışı olarak bakıyoruz. Böyle olunca da sadece kendi sesimizi duymuş oluyoruz. Yavuz Yiğit kitabında konuları farklı önerilerle beraber ele alarak onlara yeni açılardan bakmamızı sağlıyor. Sahip olduğumuz görüşlerin dışındaki insanlardan da bir şeyler alabileceğimizin ve itidal noktasında değerlendirip kendi süzgecimizden geçirerek bir fikir oluşturabileceğimizin altını çiziyor.

GENÇLİK MERKEZLERİNE FARKLI BİR BAKIŞ

Ülkemizde son yıllarda artan gençlik merkezleri açılışları görüyoruz. Bu gençlik merkezlerinin amacının sosyalleşme ihtiyacının karşılanmasına istinaden olduğunu söylüyor. Ama güncel duruma bakıldığında daha çok sınava hazırlanan öğrencilerin çalışma mekânı olarak kullanılıyor. Bu da amaca riayet etmiyor maalesef. Yazar bu konuya da çok başka bir yerden yaklaşıyor. “Tüm bakanlıklar konsept gençlik merkezleri açmalı!” tasavvuruyla da görüşünü dile getiriyor. Örneğin; Dışişleri Bakanlığı, uluslararası ilişkiler temalı gençlik merkezleri açsa, buralarda dil eğitimi verse, konuşma kulüpleri kursa nokta atışlı bir amaca ulaşılmış olmaz mı?

Maliyetlerin de önemini bilen yazarımız gene güzel önerilerde bulunuyor. Mesela okulların gençlik merkezi olarak da kullanılabileceğini dile getiriyor. Yapılacak olan bu projelerde de gençleri merkeze koyarak görüş belirtiyor. Onlara da sorumluluk verilerek işin parçası olmaları gerektiğinden bahsediyor.

BİZE AKILLI İYİLER LAZIM

Kitabın son bölümünde yazar bu başlığı atıyor. Sanırım kitabın içinde anlatılan projelerin, öneri listelerinin misyonu da bu cümlede barınıyor. Ülkemizde sivil toplum kuruluşları gün geçtikçe artıyor. Canla başla çalışan fazlaca gönüllü bulunuyor. Yalnız yapılan bu faaliyetlerde bazen organize ve profesyonel olmakla ilgili sıkıntılar yaşanabiliyor. Örneğin geçtiğimiz aylarda yaşadığımız deprem felaketinde, yardımlar bölgeye adeta yağmıştı. Çoğu ürünler bölgeye ulaşmadan ziyan olmuş, amacına ulaşamamıştı. Yazar da bu konuya değinip burada yapılması gerekenin yerel STK’ları desteklemek olduğunu ve bunun adının “Akıllı İyilik” olduğundan bahsediyor.

ÖNERİLER

Kitabın arka kısmında, içerikte adı geçen önerilerin de bir karekodu bulunuyor. Yazarın kendi sosyal medya hesabından da haftalık yaptığı “Entelektüel Plan” önerisine benzeyen bu listeyi de dimağı geliştirecek öneriler sunuyor. Bu güzel listeleri hâlihazırda ara versem bile, ben de uygulamaya çalışıyorum.

Yavuz Yiğit’in, adımlarını takip etmemiz gereken isimlerden biri olduğunu düşünüyorum. Düzenlediği münazara programları, çeşitli sivil toplum faaliyetleri gibi çalışmalarına desteği hak eden biri. Sayılarının artmasını dilediğimiz kişiler listesinde yerini alıyor.

Gençlerin ve gençleri dert edinenlerin muhakkak bu kitabı okumasını öneriyorum. Onların eliyle dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğiz.

Sümeyye BEYAZÇELİK

KOLONYA

Hızlı adımlarla durağa yürüdü. “Her seferinde aynı tuzağa düşüyorum,” dedi içinden Muazzez. “Sohbet güzel ama iş çıkışı otobüsleri de ağzına kadar dolu oluyor. Vaktinde kalkmayı bende istiyorum fakat arkamda bir kişi bile bıraksam biliyorum beni çekeştirecekler. Neyse ki elimi aştığımdan beri keskin bakışlarımı doğrulttuğum her genç, isteksiz de olsa yer veriyor da kırk beş dakika boyunca ayakta durmak zorunda kalmıyorum.”

Çantasına asılıp yalpalaya yalpalaya vardı durağa. Telefonunu çıkarıp saati kontrol etti. Tam zamanında, diye düşündü. On dakika sonra gelir otobüs. Çantasından çıkardığı küçük bir şişenin dibinde kalan birkaç damla kolonyayı döktü ellerine. “Doldurmak lazım bunu,” diye düşündü ve şişeyi geri koydu. Oturmak için hazırlanıyordu ama kafasını kaldırıp bakınca dolu olduğunu gördü. “En fazla lise talebesidir bunlar, yaşlı başlı bir kadın gelmiş istiflerini bile bozmuyorlar. Ah ahh, nereye gidiyor bu gençlik?” diye mırıldandı. Kollarını göğsünde kavuşturup yan yan bakıyordu banktaki gençlere, arada cık cık sesleriyle de taciz ediyordu onları. Kim bilir insaf edip kalkarlardı belki.

Gençler kadını fark etmemişlerdi bile. Kimi zaman kıkır kıkır gülüyor kimi zaman da basıyorlardı kahkahayı. Onlar güldükçe kadın küplere biniyor öfkesi giderek artıyordu. “Biz de genç olduk ama böyle saygısızlık yapmadık büyüklerimize!” dedi otobüsün geleceği yöne doğru. Durdukça günde yediği böreklerin, tatlıların ağırlığını ayakları taşıyamaz oldu. “Çocuklar, bir müsaade edin bakalım, yaşlı bir kadını ben, ayakta duramıyorum,” dedi Muazzez. Söylenenlerin kendilerine olduğunu fark eden gençler hemen toparlanıp kalktılar ve hak edilmiş zaferiyle yerleştirdi banka Muazzez.

Biraz sonra onun yaşlarında başka bir kadın geldi durağa. İlk işi boş yer var mı diye kontrol etmek oldu. Ardından Muazzez’in yanına oturup hangi otobüsü beklediğini sordu. Cevap vermek için dönen Muazzez, şaşkınlıkla bakakaldı kadına. Yeni gelen kadın tiz bir çığlık attı, “Muazzez, inanamıyorum vallahi sensin!” Muazzez de inanamıyordu hatta inanmak istemiyordu. “Zeliha, senin ne işin var burada?” diye sorup yolu kolaçan etti. Gelmiyor muydu şu lanet otobüs artık! “Yıllar sonra bir otobüs durağında karşılaşacağımızı söyleseler inanmazdım,” dedi şen bir kahkaha atarak. Muazzez yapmacık bir gülümsemeyle kafa sallıyordu, “Evet evet, ben de.” Zeliha’yı görür görmez naftalin kokusu doldu burnuna Muazzez’in. Çantasından çıkardığı kolonyayı son damlasına kadar boşalttı avuçlarına ve boş şişeyi geri koydu. Otobüs durağındaki serin akşamüstünden, bunaltıcı bir yaz sabahına yuvarlandı sanki. Genç bir kızın, doğup büyüdüğü mahallede, eteklerini savurarak yürüdüğü bir fotoğraf çabucak geçti zihninden.

“Görüşüyor musun mahalledekilerle? Hayriye Teyze yaşıyor mu acaba? Peki Rifat, o ne yapıyor şimdi?” Gerçekten burada oturup bunları mı konuşacaklardı. Herkesin hayatı başka yönlerde savrulmuşken, Muazzez yaralarını hâlâ saramamışken... “İnan bilmiyorum Zeliha,

merak da etmiyorum. Belki sen uğrarsın bir ara mahalleye,” diyerek ayağa kalktı. Tam on dakika oldu, nerede kaldı bu otobüs? “Siz taşındıktan sonra Hayriye teyzenin evi yandı biliyor musun?” Heh bir bu eksikti. “Bilmiyorum Zeliha!” Huzursuz hareketlerle sallanıp ha bire yola bakıyordu. Banktan kaldırdığı çocuklar, durağın yanında şakalaşıp gülüşmeye devam ediyordu. Yeniden o yaşta olmak için neler vermezdi Muazzez. “Senin çaldığını söylediği altınlar da evden çıktı sonra.” Daha devam edecek mi bu Ya Rabbi? Neyse ki sonunda otobüs geldi! “Seni yeniden gördüğüme sevindim Zeliha, otobüsüm geldi; hadi kal sağlıcakla...” Zeliha oturduğu yerden hızlıca doğruldu. “Bak sen şu Allah’ın işine, ben de bu otobüse bineceğim.” Tüylerini diken diken eden bir gülümsemeyle bakıyordu Muazzez’e.

Önce gençler doldu otobüse. Muazzez de kaderine razı olmuş bir halde Zeliha’yla birlikte çıktı basamakları. Biraz önce durakta azarlanıp yerinden kaldırılan gençler, oturmak için hiç yeltenmediler. Ne de olsa boş koltuklar yaşlılar içindi. Otobüs kalabalıktı. Yan yana oturamadıkları için sevindi Muazzez ama Zeliha, peşini bırakacağa benzemiyordu. Hemen arkasındaki koltuğa yerleşiverdi. “Bütün mahalle diline doladı sonra Hayriye’yi. Böyle bir kayınavideyle yaşamamak için kimse Rıfat’la evlenmeye yanaşmadı. Tabii ben mahalleden çıkalı epey oluyor, belki değişmiştir her şey.” Muazzez arkasına döndü yavaşça ve gözlerini belerterek baktı Zeliha’ya. “Merak etmiyorum Zeliha.” Başkasının hayatıyla ilgili konuşmak ne kadar kolaydı. Ucu kendine dokunmayan meseleler insanların ağzını sulandırıyor resmen, didik didik etmeden bırakmak istemiyordu avını. “Ben de merak ettiğimden değil canım, eskilerden konuşuyoruz işte.” Eskimiş miydi yaşananlar? Sevmek, ağlamak, gözü dönmek, her şeyi mübah görmek eskimiş duygular mıydı? “O zaman, umarım ölmüştür Hayriye Teyze. Ne o ne de oğlu artık umurumda!” Zeliha irkildi bir an, “Tövbe de kız, ölüm istenir mi?”

“Ölüm istenir mi? Ben istedim. Önce kendim sonra Rıfat için. En sonunda, çıbanın başı Hayriye için. Ellerim hâlâ benzin kokuyor sanki, halbuki fırçayla yıkamıştım,” dedi içinden. Burnuna yaklaştırdığı ellerini kokluyordu. Çantasını açtı hemen, kolonya şişesini çıkardı. Ne kadar sallarsa sallasın bir damla dahi düşmüyordu. Kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Suçüstü yakalanmış gibi hissediyordu kendini. Ayağa fırlayıp düşmeye bastı. Zeliha ne olduğunu anlayamadan, Muazzez inmişti otobüsten. Uzun bir müddet yürüdükten sonra bulduğu ilk parfümeri dükkanına girdi. Çantasından çıkardığı şişeyi tezgâha neredeyse çarparak koyan Muazzez, tezgâhtar kıza, “Sen şunu bir dolduruver,” dedi. Kucağında sımsıkı tuttuğu çantasına sarılmış etrafı kolaçan ediyor, üstüne sinmiş benzin ve is kokusunu bir an önce bastırmak için endişeyle bekliyordu.

Esra ADALI

YAŞLANMAYAN ÇOCUKLAR ÜLKESİ

Vardıklarında rehberi, kırık dökük birkaç kelimeyi birleştirip “Burada çocuklar yaşlanmaz,” dedi. Sonunda bulmuştu Var Olmayan Ülke’yi. Üstü başı yırtılmış ve zayıf çocuklarla doluydu sokaklar. Tam da hayalini kurduğu gibiydi her şey; tek dertleri oyun olduğu için kıyafetlerini umursamayan, oynama yadalıp yemek saatini unutan çocuklar...

Taşlarla, sopalarla, etraflarında bulabilecekleri her şeyle kurmuşlardı oyunlarını. Neşeliydiler. Demek ki mutlu olmak için oyuncaklara ihtiyacı yoktu hiçbirinin. Oysa geldiği ülkede çocukların odalara sığmayacak kadar oyunağı, saymakla bitmeyecek kadar şikâyeti vardı. Bunları sesli düşünmüş olacak ki rehberi, “Şikâyet yok çünkü yolun sonu selamet,” dedi. “Selamet,” diye tekrarlardı gezgin de. Ülkenin adı bu olmalıydı, Var Olmayan Ülke yerine.

“Ne çoklar, ne hoş...” dedi dar sokakları gezerken. Böyle bir kalabalık beklemiyordu doğrusu. “Kim getiriyor çocukları buraya?” diye sordu. “Analar doğuruyor,” oldu cevap. Herhalde anlaşılmamış, sorusu tercüme kurbanı olmuştu. Tekrar sormayı denedi, benzer yanıt alınca peşini bıraktı merakının. Efsanelere kavalcı diye giren ya da masallarda Peter Pan diye anlatılan kahraman her kimse, şehri gezerken çıkardı elbet karşısına.

Yürürken bir duvarın önüne geldiler. Çocuklar duvarın dibine taşlar ve sopalar yığıp neşeli şarkılar söylüyordu. Rehber de eşlik etti onlara. “Selamete yakınız, ondan keyfimiz,” diye de açıklama yaptı misafirine. Belli ki duvarın arkasındaydı gezginin aradığı. Coşkuları bulaşıcıydı sanki, sorusu heyecanla çıkıverdi ağzından: “Kahramanla oynamak için mi bunca hazırlık?”

“Canavar gelirse diye,” oldu cevap, yine anlaşılmamışlardı. Canavar değil kahraman diye açıklama yapmayı gereksiz buldu, şarkılara eşlik edip oyunlara dahil olmaya karar verdi. Duvarın arkasında çocukları bekleyen selamete varmak için çarpıyordu yüreği. O da yaşlanmayan bir çocuğa dönüşmek istiyordu. Fakat öncesinde pürdikkat onları izleyip oyunun kurallarını öğrenmeliydi. Taş toplamalarına yardım etti.

Derken, şarkıların en beklenmedik yerinde bir gürültü duyuldu. Çocuklar ısıklarıyla cevap verdiler bu sese. Yer sallanmaya başladı. “Gürültüye bakılırsa duvar yarılacak, selamet tarafına bir geçit açılacak belki de,” diye düşündü gezgin. Çocukların ısıkları kuvvetlendikçe yer daha şiddetli sallanıyordu fakat ısıklar gürültüyü bastırıyordu. Gezgin de katıldı onlara; böylesi bir takımın üyesiye aldıkları zevki tarif edemezdi.

Çok geçmeden duvarın ardında demir zırhlı bir canavar görüldü. Gezginin beklediği an gelmiş olmalıydı. Ama yanıldı, duvar yıkılmadı ya da geçit açılmadı. Aksine, canavar duvarı yıkmamaya özen göstererek sadece gölgesini çocukların üzerine düşürüp heybetinden haberdar edecek kadar yaklaştı ve durdu diğer tarafta.

Neler olacağını merakla izlerken çocukların devam eden neşesine ve ısıklarına eşlik etmeyi çoktan unutmuştu gezgin. Bu karmaşık oyunun kurallarını anlamaya çalışıyordu. Çocuklardan biri ilk taşı attı demirden canavara doğru. Taş, canavara değmeden, duvarı bile aşmadan yere düştü. Tüm çocuklar başarılı bir hamle yapmış gibi alkışladılar

arkadaşlarını. Sıra canavardaydı. Kocaman bir ateş topunu oyunu başlatan çocuğa fırlatınca hem onu hem de yanında duran iki arkadaşını alevlere boğdu. Diğerleri alkışlayıp tezahürat yapmaya devam ediyordu, kazanan taraf gibi. Oyun böyle devam etti. Çocuklar, canavara değmeyen, değse bile demir zırhında bir tınlamadan fazla etkisi olmayan taşlar fırlattıkça ateş topları yağıyordu üzerlerine. Atılan her taş, birden fazla çocuğun yere yıkılmasına sebep oluyordu. Garip olan, sayıları azaldıkça sevinçlerinin artmasıydı. Tam biter gibi olduklarında ara sokaklardan yeni çocuklar geliyor ve oyun bitmiyordu.

Sonu görünmeyen oyun devam ederken gezginin beklemediği bir şey oldu; canavarın püskürttüğü ateş topları cılızlaşmaya başladı ve nihayetinde kara duman tüttüren zayıf közlere dönüştü. Gidip yakıt toplaması gerekiyordu anlaşılan. Bu haldeyken bir taşın dahi zırhına değmesini kaldıramayacakmış gibi telaşla uzaklaştı duvardan ve gelirken kendisine eşlik eden gürültüsüyle birlikte kayboldu.

Gün batımı göğü, hiç yaşlanamayacak olan çocuklar da yeri kızıla boyamıştı. Üzerine ateş topu isabet etmeyenlerse danslarına ve şarkılarına devam ediyorlardı. Arkadaşları selamete ermişti, kendilerinin de vakti gelecekti başka bir gün.

Gezgin de artık bir şahitti ve hamle sırası ondaydı.

Yasemin BAHAR

ÖRTÜ

“Değerleri stabil değil. Makineye bağlıyoruz.”

Kadın, uykusundan ürpererek uyandı. Gecenin serinliğinde kolları üşümüş, bedeni büzüşmüş hâlde, çift kişilik yatağının sol tarafında uzanıyordu. Vücudunu saran battaniye ısınmasına yetmiyordu. Hissediyordu. Üzerindeki örtü yavaş yavaş sıyrılıyordu. Eşinin hastanede yaşam savaşı veriyor olmasından mütevellit, yüreği buz kesiyordu. Sayılı nefesler alınıp verilirken, yaşamını paylaştığı, beraber gülüp eğlendiği, yokluğa dayandıkları, varlıkta sürur buldukları, Allah’ın vaat ettiği örtüsü kaybolmaya yüz tutmuştu...

“Bir değişiklik yok, kalbi attığı sürece bizimle olmaya devam edecek!”

Gençliğinden beri sürdürdüğü bir alışkanlığı vardı. Banyo yaptıktan sonra salonun ortasına oturur, bağdaş kurduğu bacaklarının üzerine beyaz örtüsünü sererdi. Saçını iki yana ayırır ve taramaya başlardı. Taradıkça dökülen siyah saçlarını, beyaz örtüden temizlemesi kolay oluyordu. Zaman ilerledikçe önce saçlarının, sonra da kucağına serdiği örtünün rengi değişti. Siyah örtünün üzerinde ıslıl ıslıl parlayan beyaz saçları, ömrünün son demlerine ulaşmak üzere olduğunu haykırıyordu. Taradığı saçlarını tepesinde topladıktan sonra, örtüyü odayı aydınlatan ışığın altına getirdi. Yakın gözlüğünü yüzüne yerleştirdikten sonra örtüye eğildi ve görebildiği kadarıyla dökülen saç tellerini topladı. Dağılan zihni kendisine gelmeye çalışırken, gözlerine biriken damlalar boncuk boncuk yanaklarından süzölmeye koyuldu. Islanan yanağını elinin tersiyle silerek söylendi: “*Şimdi ağlama zamanı değil, dua etme zamanı. Haydi kalk! Ört başını, al tespihini eline, zikrine başla! O ne derse, o olacak!*”

“Şok makinasını hazırlayın! Herkes geri çekilsin. Bir. İki. Üç. Dıtt...”

Ayağa kalkıp her zaman oturduğu sallanan sandalyesine doğru yürürken tespihi masanın kenarına takıldı ve tespih taneleri annelerine kavuşmak için serbest bırakılan kuzular gibi oradan oraya dağıldı. Bunca senesini düzgün bir şekilde yaşamaya çalışmış olsa da belli başlı bazı hurafelerden de korkan kadın, olduğu yerde kaskatı kesildi. Tespihinin kopması hayra alamet değildi. Yüreğindeki ağırlık gittikçe dayanılmaz hâle gelirken birden üşümesi şiddetlendi. “*Tamamen örtüsüz kaldım!*” düşüncesi cılız bir şekilde yüreğinde yankılandıkça, titreyen ellerini sandalyeye dayadı. Zoraki adımlarla oturmayı başarınca, derin bir oh çekti. Sağ elini yüreğine götürürken parlayan alyansı gözlerine takıldı. Alyansı aldıkları o gün, açıldı bir anda hayat sayfasında. Heyecanları, çekinceleri, meraklı gözlerle alyansları incelemeleri, geleceğe yönelik pembe düşleri... Kalbinin hızlanmasıyla, havada duran elini dudağına götürdü ve alyansını dudaklarına dokundurdu. Gecenin bir vakti çalan telefon, duyacağı cümleleri söylemek için geç kalmıştı.

Biliyordu kadın, vücudunun titremesinden, yüreğine çöreklenen yalnızlık hissinden, elinin bir iş tutamamasından, eşinin elinden düşürmediği tespih tanelerinin dağılmasından...

Biliyordu, örtüsüz kalmıştı.

Mahmud Derviş *

KUDÜS'TE

Kudüs'te
Eski surların içi anlamında
Bir çağdan bir çağa yürüyorum
Beni düzelterek bir hatıra olmaksızın.
Peygamberler orada paylaşırlar kutsal olanın tarihini
Çıkarlar göğe
Daha az hüznü, daha az bunalımlı dönerler.
Barış ve sevgi
Kutsaldır çünkü,
O şehre gelen
Bir yokuş aşağıya iniyordum fısıldayarak:
Tarihçiler nasıl da ayrışır
Taştaki ışık üzerine.
Kısıklı bir taşın mı doğar savaşlar?
Uykumda yürüyorum,
İnceliyorum rüyamı
Hiç kimse yok ki arkamda,
Önümde de kimse yok.
Bütün bu ışık benim
Yürümüyorum
Hafifliyorum
Uçuyorum
Ve başkası oluyorum yükselişte...
Çimen gibi bitkiler büyür
Eşia'nın peygambersel ağzından.
Güvenli olmazsınız,
İnanmazsanız eğer.
Yürüyorum,
Bir başkasıyım sanki
Ve yaram
İncil'de beyaz bir gül gibi...
Ellerim
Haçtaki yeryüzünü taşıyıp yükselen
İki güvercin gibi.
Yürümüyorum
Uçuyorum
Ve başkası oluyorum yükselişte...

Yersiz yurtsuz
Kimim ki ben?
Miraç'ın yüceliğinde 'ben' yok ki benlikte
Düşünüyorum ki:
Bir tek Muhammed (s.a.v.) Hazretleri
Arapça konuşabilenleriydi
Sonra ne,
Sonra ne?
Bağırdı birden
Asker bir kadın
Yine mi sen?
Yine mi sen?
Öldürmemiş miydin seni?
Yanıtladım ki:
Öldürdün beni,
Yalnız unuttum
Senin gibi ölmeyi!

*Her ülkenin yazarları ya da sanatçılarıyla söyleşiler, paneller yapılırken Filistinli sanatçıların kendi mecramızda çok az yer aldığını görüyoruz. Hayatın akışı, dünya üzerinde ikiye bölünmüş durumda. Kendi normalleri üzerinden akan bir hayat ve mazlum coğrafyalarda zulme direnen bir yaşam.

Siyonistler'in "Filistin bir devlet olsaydı edebiyatı olurdu," sözüne istinaden kalemle ve şiirle direnen nice güzel insanı yad etmeyi boynumuza bir borç olarak görüyoruz. Dileriz ki sesleri duyulsun. Gelecek kardan aydınlık günlerde, nice güzel anları beraber göğüslemeyi umut ediyoruz.

